

SNITTYTOR

MONUMENTALA MÅLNINGAR MED MYCKET SVÄRTA HÄNGER PÅ VÄGGEN I STUDIO I LIDKÖPING. I RUMMET BREDVID STÅR VÄVSTOLAR MED PROVVÄVAR TILL ETT NYTT SPÅR. VI TRÄFFAR KONSTNÄREN ANDREAS ERIKSSON OCH STUDIO MANAGER SARA ERIKSSON FÖR ETT SAMTAL OM KONSTEN, TEXTIL OCH BANDEN DÄR EMELLAN.

– Jag har alltid haft textilt skapande och textila material nära mig. Min mamma, mormor och farmor stickade och vävde. Och själv stickade jag som ung. Så det textila är ett naturligt material för mig att arbeta med.

De första vävarna kom till med linet som utgångspunkt. Andreas Eriksson blev tillfrågad om ett samarbete med Märta Måås-Fjetterström i Båstad och reste dit. I garnförrådet fann han lingarner, handspunna i olika toner och utseende.

– Det blev inget samarbete då, men det satte igång mig när jag fick veta hur processen gick till och varför garnerna blev så olika, att det berodde på var och hur de växt, om processens betydelse, med rötning, bråkning, skäktning, häckling och spinning. Jag gick med i en grupp på nätet och lärde mig om lin, vi samlade även in handspunna garner. Till slut hade vi över 50 kilo handspunnet lin att arbeta med. Jag hade innan det varit mycket intresserad av den canvas jag målar på, jag testade olika gräng på materialet och målade tunt så att strukturen på väven kom fram. Varför inte göra verket direkt i väven? I lin!

Det blev ett antal stora monumentala vävar. Titlarna kom utifrån de platser de vävdes på, Djurgården, Lidköping, Weissensee, Skärhamn. Flera konstvävare vävde utifrån Andreas Erikssons intentioner och skisser. De visades på flera utställningar; Bonniers konsthall i Stockholm, Akvarellmuseet i Skärhamn, Skissernas museum i Lund, neugerriemschneider i Berlin för att nämna några. Ibland ensamma ibland tillsammans med måleri och skulptur.

– Man kanske tror att textilen är en separerad del i min konst, men så är det inte. För mig handlar det om att visualisera något. En tråd, ett material, kan få igång mig.

I all sin konst rör han sig mellan det privata och offentliga, det som är under och över, framför och bakom. Skapar snittytor mellan vad vi ser, och inte ser. Det gäller oavsett om han målar eller skapar skulpturer, grafik eller textil.

För att åstadkomma grafiken, skulpturerna och textilierna samarbetar Andreas Eriksson med skickliga hantverkare.

– Att den textila konsten får vara med i sammanhang, som uttrycksätt och utförande och lyfts på en konstscen genom Andreas, vinner både den textila konsten och vi som utförare på, säger Sara.

Den textila konsten får inte samma status som måleri eller skulptur i många konstsammanhang, hur ser du på det?

– Kanske handlar det om självförtroendet inom det textila fältet, kommenterar Andreas Eriksson. Att det fortfarande sker är säkert en del av ett patriarkalt förhållningssätt inom konsten. Men vi ser att det händer saker, det kommer att ändras!

Det senaste uppdraget med textilt material är ett antependium och mässhake till Lunds domkyrka. Andreas Eriksson har här fortsatt med det oblekta linet. Nyanserna i väven samspelar fint med stenarna i kyrkorummet. Guld, som i altartavlan och i övriga kyrkan, finns i både antependiet och i mässhaken. Det

var ett önskemål från kyrkan och fungerar fint tillsammans med trådarna i lin. Antependiets invävda bilder i form av en öppning, fiskar, säd, fotsteg, berättar om bibliska berättelser. Framför det som kan tolkas som en grotta står ett svart, fint tecknat kors, lite vingligt.

– Det var svårt att få till korset som jag ville, jag trevade mig fram, ritade med vänster hand. Till slut gick det.

Uppdraget till Lunds domkyrka, en viktig historisk och ceremoniell byggnad, invigd på 1100-talet, var Andreas Erikssons första kyrkotextil. Tron? Hur ser han på det?

– Jag tycker konsten i sig bygger på en stark tro. Det handlar mycket om att tro. Det var naturligt i mötet med kyrkan.

Textilierna är utifrån liturgisk mening vita och ska användas vid fest. På invigningen vid påsk dansade Lena Sjöstrand iklädd mässhaken på kyrkbacken. Ylledamasten vävd av Hans Thomsson rörde sig lätt, guld som tecknade halstret, symbolen för Lunds domkyrka och stift, glittrade i solen.

Flera hantverkare var delaktiga i uppdraget till Lunds domkyrka: Antependiet vävdes på Andreas Eriksson studio i Lidköping av konstvävarna Sara Eriksson och Maria Andersson. Mässhaken och stolorna vävdes av Hans Thomsson. Broderierna på dessa gjordes av Selskabet for Kirkelig Kunst. Monteringen av mässhake och stolor gjordes av Ingeborg Skaar.

En digital skiss visar ett tänkt antependium till en medeltida kyrka i hans hembygd, vid Kinnekulle. Det är ett liknande bildspråk

Sid. 26: Andreas Eriksson i sin studio i Lidköping.
Nedan: Nya kyrkotextilier till Lunds domkyrka. Kyrkorummet gav inspiration till antependiet. Mönstret på mässshaken i form av ett halster symboliserar Sankt Laurentius, domkyrkans skyddshelgon.

Till höger: Kumiko Hasaka, Andreas Eriksson och Sara Eriksson tittar på garner till de nya "svarta" yllevävarna.
Nedan: 20 meter lång väv med Andreas Erikssons röda ateljévagg i Medelplana som förebild. Hans Thomsson vävde.

Andreas Eriksson

Utbildning: Konsthögskolan i Stockholm 1993–1998.

Verkar som konstnär med målning, fotografi, skulptur, film, grafik och textil. Han bor och arbetar i Medelplana, nära Hällekis på Kinnekulle i Västergötland. Han representerade tillsammans med Fia Backström Sverige på Venedigbiennalen år 2011 och deltog i Sao Paulo Biennalen 2012.

Tidigare artiklar i VÄVmagasinet:
2/23, 1/23, 2/21, 2/18, 3/16

som det i Lunds domkyrka, men här, blir det intimare, ryaknutar skapar mystik. Det svarta, som vävs med silke, får här en större yta. En öppning. Ett sinnligt tecknat kors, som i Lund, men i guld. Om det blir av att väva det, blir det en gåva. Vid kyrkan är hans farfar och farmor begravda.

Samtidigt som vi besöker studion visas *Andreas Eriksson - Rötter*, på konsthallen i Lidköping. Måleri, textil, grafik och skulptur. Vi bjuds in till en värld där naturen slår an tonen, hemtrakten, han berättar om processerna. Tiden det tar. Tankarna bakom. Vi vandrar runt i en av vår tids största konstnärers landskap. Det är generöst.

På väggarna i studion och i vävstolarna finns provvävar till något nytt. Linvävarna, de stora, utifrån materialet skapade landskapen och berättelserna byggde på ett starkt, eget koncept.

Där var paletten klar. Här är det annorlunda. Med ull ska textilen närma sig måleriet.

Sara Eriksson har varit med i arbetet med linvävarna från starten, nu kommer ett nytt material in i bilden.

– Efter fem år med lin, och stora utmaningar när det gäller vävning och montering är ullen lätt, det bara sjunker in, som smör.

– Utmaningen här är att hitta det unika med ullen, säger Andreas Eriksson och visar två vävar. En där ytorna känns ointressanta, och en där något händer. 'Hur gör vi för att det ska bli så här, och inte så här?' I samtalen med konstvävarna, Sara Eriksson, Kumiko Hasaka, Hans Thomsson och Johanna Krantz ska arbetet fortskrida. Om det blir stora vävar, som de i lin och som målningarna i ateljén bredvid, är inte klart.

– Storheten ligger inte i formatet, kommenterar Andreas Eriksson.

JENS ZIEHE

